

ΤΟ ΔΩΡΗΤΗΡΙΟΝ*

— Σᾶς παρακαλῶ, μίαν ὑπογραφήν, κύριε.

... Κοντὰ στὸ τραπέζι τοῦ Συμβολαιογράφου κάθονται τρία πρόσωπα. Ἕνας γέρος χωρικός, ἡ γρηά του, καὶ ἓνα καλοδεμένο παλληκάρι — χωρικός καὶ αὐτός.

Ὁ γέρος ἔχει μεγάλα γαλανὰ μάτια, γεμᾶτα ἀπὸ ἄγνοιαν

— Δὲν μᾶς λέτε δὰ νὰ ξέρουμε καὶ ἡμεῖς γιὰ ποιά αἰτία γίνεται ἡ δωρεά ;

ὅλων τῶν πραγμάτων ποῦ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ χωραφιοῦ του. Ἡ γυναῖκα του εἶνε συνειθισμένος τύπος γραίας χωρικῆς ἡλιοκαϋμένη, λιπόσαρκος καὶ πονηροματούσα.

Ὁ Συμβολαιογράφος, μὲ τὰ γυαλιὰ κατεβασμένα στὸ τελευ-

* ΣΗΜ.— Αἱ ἐν τῷ κειμένῳ εἰκόνες ἐκαλλιτεχνήθησαν ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ ἐν Βελγίῳ τελειοποιουμένου εἰς τὴν μηχανικὴν ἀγαπητοῦ συνεργάτου κ. Γεωργ. Ἀγ. Κωνσταντινίδου.

ταῖον σημεῖον τῆς μύτης του, διαβάζει τώρα ὀλοταχῶς τὸ συμβόλαιον, χωρὶς ν' ἀκούη κανεῖς.

Ἦτο δωρεὰ τῆς γραιῖας πρὸς τὸ παιδί ἐνὸς σπιτιοῦ, ποῦ τὸ εἶχεν ἀπὸ κληρονομίαν.

Ἐτοιμαζόμουν νὰ ὑπογράψω, ὅταν ἀπὸ περιέργειαν ἐρωτῶ:
— Δὲν μᾶς λέτε δὰ νὰ ξεύρωμε καὶ ἡμεῖς, γιὰ ποιά αἰτία γίνεται αὐτὴ ἡ δωρεά;

— Καλλίτερα νὰ σᾶς τὰ ἡπὶ ἡ ἴδια ἡ κουμπάρα ἀπὸ ὧν.

Ἀπαντᾷ ὁ Συμβολαιογράφος, μὲ ἐλαφρὸν χαμόγελο στὰ χεῖλῃ του:

— Πές τα, κερά κουμπάρα· καλὸ εἶνε νὰν τὰ ξέρη καὶ ὁ μάρτυρας ποῦ θὰ ὑπογράψῃ.

Σηκώθηκε αὐτὴ τότε, ἐπλησίασε περισσότερον εἰς τὸ τραπέζι, ἀκούμπησε καὶ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια ἐπάνω, ξερόβηξε, ξεροκατάπιε, κοκκίνισε ὅπως δὴποτε, ἴδρωσε, σκουπίστηκε καὶ ἄρχισε:

— Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν τῶχω γενιά· οὔτε συμπεθεργιὸ δὲν ἔχομε...

— Ἔχει πατέρα;

— Καὶ πατέρα ἔχει καὶ μάννα.

— Ἐσεῖς δὲν ἔχετε παιδιά;

— Ἔχομε δύο. Κορίτσι δὲν ἔχομε.

— Μὰ τότες, πῶς χαρίζεις στὸν ξένο τὸ σπίτι!

Ἡ χωρική ἐστενοχωρήθη, κύτταξε τὸν ἄντρα τῆς, παρατήρησε γύρω τῆς (ὁ Συμβολαιογράφος ἔκανε πῶς ἐπρόσεχε ἄλλου) καὶ μὲ φωνὴν δυνατωτέραν τῆς συνήθους, ποῦ μεταχειρίζεται ὁ χωρικός ὅταν τὸν ἀναγκάζῃ νὰ πῇ κάτι ποῦ δὲν τὸ πολυθέλει καὶ τὸ ἀποφασίζει στὰ τελευταῖα, ἄρχισε νὰ λέγῃ:

— Τὰ παιδιά μας τὰ καλοπαντρέψαμε. Καὶ πήρανε καὶ ἡύρανε. Αὐτουνοῦ τοῦ κακομοίρη — καὶ ἔδειξε τὸ παιδί — ὁ πατέρας του ἦτανε καὶ αὐτὸς καλὸς νοικοκύρης. Εἶχε σπίτια, εἶχε ἀμπέλια, εἶχε ζᾶ, εἶχε κάρρο... μὰ ἔπαθε ζημιές, καὶ τοῦ τὰ πουλήκανε οὐλα. Τώρα καθόντουναι μὲ νοῖκι. Ἀκουῖς!; μὲ νοῖκι! Μοῦ λέει ὁ ἄντρας μου, σὰν ἔμαθε τὴ συφορὰ ποῦ τοὺς βρῆκε:

— «Γυναῖκα, τί θ' ἀπογίνη ὁ γείτονας δίχως σπίτι, ποῦχει καὶ παιδί καὶ τρία χορίκια τῆς παντρειάς;»

«Ἦθελα νὰν τοῦ πῶ τὸ καλὸ τοῦ μοῦρθε στὸ νοῦ, ἤθελε νὰ μοῦ πῇ κι' αὐτός, μὰ φοβώμαστε μὴν ἀποπάρῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ξεθαρρεύτηκα ἐγὼ καὶ τοῦ λέω:

— «Ἄντρα! σὰν πεθάνωμε, σὲ ποιό ἀπ' τὰ παιδιὰ μας θ' ἀφίσωμε τὸ σπίτι ποῦχῳ κληρονομιά;»

— «Σ' ὅποιον ἀπ' τοὺς δυὸ τ' ἀφήσωμε, θὰ βαρυνγομάῃ ὁ ἄλλος», μοῦ λέει ὁ γέρωσ μου.

— «Νὰν τ' ἀφήσωμε καὶ 'στους δυό, θὰ μαλώσουν», τοῦ λέω ἐγώ.

— «Νὰν τὸ πουλήσωμε, τί θὰ πιάσωμε! καὶ τί νὰν τὰ κάνωμε τὰ λεφτά, δόξα νάχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος ἔχομε νὰ φάμε», μοῦ λέει αὐτός.

— «Ξέρεις τί συλλογίστηκα;» τοῦ λέω ἐγώ, «νὰν τὸ δώσωμε γιὰ τὴν ψυχὴ μας στὸ παιδί τοῦ γείτονα».

— «Καλὰ λές, γυναῖκα, μοῦ λέει, ἔτσι νὰ κάνωμε· θὰ μαζώξῃ τὴ φανίλια του μέσα, θάχῃ κι' αὐτὸς μιὰ μέρα δικό του σπίτι, καὶ θὰ μᾶς συγχωρνάῃ. Αὐτὸ εἶνε!... Γκρ... γκρ... μὲ κάματε καὶ τὸ εἶπα».

Ξεροκατάπιε πάλι, σφούγγισε τὸν ἰδρωτὰ της καὶ ξανακάθισε στὴ θέσι της.

Δ. Γ. Ρ. Κ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς παράσιτον καλαμπουριστὴν

ΘΠΟΥ βοῆς φαῖ στρωμένο πᾶς καὶ στοργγυλοκαθίζεις,
καὶ θαρρεῖς πῶς μ' ἐξυπνάδες οὐ μονάχα τ' ἀλατίζεις.
Μὰ τ' ἀλάτι σου ἔχει φύρα, καὶ πολλὰ φορὲς, βρὲ τέρας,
σὰν σωθῇ τὸ ἀττικόν σου, βάζεις κι' ἄλλας... Ἀνγκλετέρας!

ΣΑΤΑΝΑΣ